

Prologi

Pariisi

31. elokuuta 1997

Mies tiesi prinsessan kuolevan vajaan kaksi tuntia ennen kuin Mercedes törmäsi tunnelin kolmanteentoista pylvääseen.

Hän istui Hôtel Ritzin baarin perimmäisessä nurkassa ja puristi kädessään lasia, jota ei ollut koskettanut. Hänen pukunsa oli liian raskas elokuun viimeiseen yöhön. Hiki kiilsii ohimoilla, mutta sormet vapisivat kuin hänen olisi ollut kylmä.

Tohtori Elias Vanne ei olisi huomannut miestä lainkaan, ellei tämä olisi lausunut hänen nimeään.

”Tohtori Vanne.”

Elias pysähtyi. Baarissa helähti jää lasia vasten. Jostakin kuului hillittyä naurua, ja pianisti soitti sävelmää, jonka Elias tunnisti mutta ei saanut nimetyksi.

”Anteeksi?”

”Oletteko yksin?”

Miehen englannissa oli ranskalainen korostus, mutta ei pariisilainen. Elias vilkaisi ympärilleen. Hän oli tullut hotellihuoneestaan hakemaan lasillisen ennen nukkumaanmenoa eikä tuntenut baarista ketään.

”Tunnetmeko me toisemme?”

”Emme.” Mies katsoi tyhjää tuolia vastapäätä. ”Istukaa silti.”

Elias ei istunut.

Kello lähestyi yhtätoista. Hänellä oli aamulla luento Sorbonnessa uskonnollisten ennustusten poliittisesta käytöstä. Hänen oli määrä puhua siitä, kuinka profetiat eivät ainoastaan ennustaneet tulevaisuutta vaan saattoivat myös muokata sitä: ihmiset tekivät päätöksiä vanhojen tekstien perusteella ja toteuttivat joskus juuri sen, mitä kuvittelivat vain odottavansa.

Hänellä ei ollut aikaa hotellibaarien vainoharhaisille.

”Jos tämä koskee huomista luentoani, voitte keskustella järjestäjien kanssa.”

”Huomista ei ehkä tule.”

Elias hymyili väkinäisesti. ”Se kuulostaa kovin dramaattiselta.”

”Sitä se ei ole.” Mies nosti viimein katseensa. ”Draamassa kuolema tapahtuu yleisön edessä. Tämä lavastetaan onnettomuudeksi.”

Pianisti löysi uuden soinnun. Elias tunnisti viimein kappaleen.

As Time Goes By.

”Kenen kuolema?”

Mies vilkaisi baarin sisäänkäyntiä. Kaksi hotellin työntekijää seisoi ovella puhumassa radiopuhelimiin. Aulasta kantautuva liikehdintä erosi Ritzin tavallisesta, rahalla pehmenetystä hällinästä. Turvamiehiä. Valokuvaajia ulkona. Henkilökuntaa, joka yritti näyttää siltä kuin mitään erityistä ei olisi tapahtumassa.

Sitten Elias ymmärsi.

Prinsessa Diana oli hotellissa.

Kaikki Pariisissa tuntuivat tietävän sen.

"Hän ei poistu kaupungista elävänä", mies sanoi.

Elias istuutui.

Miehen kasvoilla ei näkynyt voitonriemua eikä hullun kiihkoa. Vain uupumus. Sellainen uupumus, jota Elias oli nähnyt sairaalassa isänsä viimeisinä päivinä: ihminen oli taistellut liian pitkään ja tiesi jo hävinneensä.

"Kuka te olette?"

"Nimelläni ei ole merkitystä."

"Sitten keskustelullamme ei ole merkitystä."

Mies työnsi pöydän yli hotellin avainkortin. Sen pintaan oli kirjoitettu sinisellä musteella kolme numeroa.

318.

"Kolmannessa kerroksessa on palvelukäytävä", hän sanoi. "Huone ei näy tavallisessa pohjapiirroksessa. Kylpyhuoneen ilmanvaihtorilän takana on tallelokero."

Elias ei koskenut korttiin.

"Mitä siellä on?"

"Ensimmäinen seitsemästä."

"Seitsemästä mitä?"

Mies vilkaisi jälleen sisäänkäyntiä. Tällä kertaa hän jähmettyi.

Elias seurasi hänen katsettaan. Ovelle oli ilmestynyt pitkä, tummapukuinen mies. Hän ei näyttänyt hotellin turvamieheltä. Hän ei tarkkaillut huonetta levottomasti vaan hitaasti ja järjestelmällisesti, pöytä pöydältä.

Kun katse lähestyi heidän nurkkaustaan, Eliaksen seuralainen kumartui eteenpäin.

"He luulevat, että kaikki nauhat tuhottiin."

"Mitkä nauhat?"

"Prinsessan."

Tumma hahmo kääntyi hetkeksi puhumaan ovimiehelle.

"Kuunnelkaa nyt tarkasti", mies jatkoi. "Jos lähdette hotellista ennen puoltayötä, unohtakaa tämä keskustelu. Repikää kortti ja heittäkää palat eri roskakoreihin. Älkää soittako poliisille. Älkää kertoko kenellekään."

"Entä jos en lähde?"

"Silloin menette huoneeseen 318."

"Miksi minä?"

Ensimmäistä kertaa miehen ilmeessä tapahtui jotakin. Ei aivan hymyä. Pikemminkin surullinen tunnistamisen ele.

"Koska kirjoititte, ettei profetia ole vaarallinen silloin, kun ihmiset uskovat siihen. Se on vaarallinen silloin, kun vallanpitäjät ryhtyvät toteuttamaan sitä."

Elias tunsu ihonsa kylmenevän.

Lause oli hänen väitöskirjastaan. Teos oli julkaistu kuusi vuotta aikaisemmin, eikä sitä ollut myyty edes kolmeasataa kappaletta.

"Olette lukenut kirjani."

"En."

"Mistä sitten—"

”Teidän kansiotanne tutkinut mies alleviivasi sen kohdan.”

Tummapukuinen mies lähti liikkeelle oviaukolta.

Muukalainen nousi niin nopeasti, että pöytä heilahti. Hän tarttui Eliasta ranteesta ja painoi avainkortin tämän kämmentä vasten.

”Älkää luottako siihen, mitä nauhoilla sanotaan. Luottakaa siihen, mitä niistä puuttuu.”

Sitten hän käveli pois baarista.

Tummapukuinen mies huomasi hänet välittömästi.

Kumpikaan ei juossut. Muukalainen katosi henkilökunnan käytävään, toinen hänen perässään. Ovi ehti sulkeutua heidän välissään, mutta tummapukuinen mies avasi sen tuntematta pienintäkään tarvetta näyttää kulkulupaa.

Elias jäi pöytään avainkortti kädessään.

Joku oli tunnistanut hänet luentoessitteestä ja rakentanut tarinan hänen tutkimuksensa ympärille. Ehkä kyseessä oli toimittaja, käytännön pila tai skandaalilehden yritys houkutella professori mukaan prinsessaa koskevaan valheeseen.

Ajatus rauhoitti häntä lähes minuutin ajan.

Sitten tarjoilija tuli noutamaan muukalaisen koskemattoman lasin.

”Ystävänne lähti kiireellä”, hän sanoi.

”En tunne häntä.”

Tarjoilija vilkaisi ovea, josta mies oli kadonnut.

”Siinä tapauksessa hän vaikutti tietävän teistä varsin paljon.”

Elias työnsi avainkortin taskuunsa. ”Onko hän hotellin asiakas?”

Tarjoilijan kasvoille ilmestyi kohtelias hymy, joka oli harjoiteltu olemaan paljastamatta mitään hotellin asiakkaista.

”En osaa sanoa, monsieur.”

”Oletteko nähnyt hänet aikaisemmin?”

”Ritzissä näkee paljon ihmisiä.”

Tarjoilija nosti lasin tarjottimelleen ja poistui.

Pianisti jatkoi soittamista. Laseja kohotettiin, ja ihmiset keskustelivat matalalla äänellä. Koko maailma näytti jatkavan kulkuaan välinpitämättömänä juuri kuullulle varoitukselle.

Hän ei poistu kaupungista elävänä.

Mies oli ollut joko humalassa, sairas tai molempia. Kuninkaallisten ympärille kerääntyi aina samanlaisia ihmisiä: rakastajia, ennustajia, vakoojia ja niitä, jotka olivat vakuuttuneita tiedustelupalvelujen kuuntelevan heidän puhelimiaan.

Elias lähti huoneeseensa.

Hissi kohosi kolmanteen kerrokseen lähes äänettömästi. Peiliseinästä häntä katsoi keski-ikäinen mies, jonka solmio oli löystynyt ja jonka kasvoilla näkyi enemmän huolta kuin tilanne ansaitsi.

”Huomista ei ehkä tule”, Elias toisti hiljaa.

Lause kuulosti ääneen lausuttuna vielä typerämmältä.

Hissin ovet avautuivat.

Käytävä oli tyhjä. Paksu matto vaimensi hänen askeleensa. Hän vilkaisi kerran taakseen, vaikka tiesi ettei siellä ollut ketään.

Huoneen ovi oli lukossa.

Elias työnsi oman korttinsa lukijaan, odotti vihreää valoa ja astui sisään.

Ensimmäisenä hän huomasi vuoteen.

Päiväpeite oli taitettu takaisin.

Hän oli lähtenyt alakertaan lähes heti saavuttuaan hotelliin eikä muistanut koskeneensa vuoteeseen. Huonesiivooja oli varmasti käynyt hänen poissa ollessaan. Iltahuolto kuului Ritzin kaltaisen hotellin palveluun.

Sitten hän näki kirjoituspöydän.

Raamattu makasi avoimena hänen luentomuistiinpanojensa päällä.

Elias sulki oven hitaasti takanaan.

Kirja ei ollut hänen. Sen mustissa kansissa oli hotellin kultainen vaakuna. Ehkä huonesiivooja oli löytänyt sen yöpöydän laatikosta ja siirtänyt sen pöydälle. Se ei kuitenkaan selittänyt, miksi kirja oli avattu juuri hänen papereidensa päälle.

Sivun yläreunaan oli kirjoitettu lyijykynällä kaksi numeroa:

11:21

Yksi jae oli alleviivattu.

Hänen sijaansa nousee halveksittu mies, jolle ei ollut annettu kuninkaallista arvoa. Hän tulee odottamatta ja ottaa valtakunnan haltuunsa juonittelulla.

Elias tunsu tekstin.

Danielin kirjan yhdenkymmentoista luvun historiallisena kohteena pidettiin Antiokhos IV Epifanesta, Seleukidien valtakunnan hallitsijaa, joka oli noussut valtaan lähes kaksi vuosisataa ennen ajanlaskun alkua. Kuningasta, joka oli häpäissyt Jerusalemin temppelin ja pyrkinyt tukahduttamaan juutalaisen uskonnon.

Hänen arvonimensä Epifanes merkitsi ilmestynyttä jumalaa. Hänen vihollisensa olivat vääntäneet sen muotoon Epimanes.

Mielipuolinen.

Elias pyyhkäisi alleviivausta peukalollaan. Lyijykynän jälki tahriintui.

Se oli tuore.

”Haloo?”

Hänen oma äänensä kuulosti vieraalta.

Hän tarkasti kylpyhuoneen, vaatekaapin ja vuoteen alustan. Huoneessa ei ollut ketään. Matkalaukku ja salkku näyttivät koskemattomilta. Passi ja rahat olivat tallessa.

Raamattu oli ainoa asia, johon oli koskettu.

Tämä oli pila.

Mies oli selvittänyt hänen huoneensa numeron, lahjonut jonkun henkilökunnasta ja rakentanut pienen näytelmän tehdäkseen vaikutuksen. Elias luennoi profetioista, joten Raamatun jae oli luonteva rekvisiitta.

Kuninkaallista arvoa vaille jäänyt mies.

Prinsessa samassa hotellissa.

Yhteys oli lapsellisen ilmeinen.

Elias sulki kirjan ja asetti sen yöpöydälle. Hän riisui takkinsa, huomasi käsiensä vapisevan ja suuttui itselleen. Hän oli käyttänyt uransa sen osoittamiseen, kuinka helposti ihmiset rakensivat merkityksiä sattumien välille. Nyt hän oli itse tekemässä täsmälleen samaa.

Hän meni kylpyhuoneeseen ja avasi hanan.

Kun hän kumartui huuhtomaan kasvojaan, ovelta kuului hiljainen rahahdus.

Elias suoristautui.

Ääni ei toistunut.

Hän sulki hanan ja kuunteli. Käytävältä kuului loittonevia askeleita.

Oven alta pilkotti valkoinen paperi.

Se oli taitettu kahdesti. Siinä ei ollut hotellin tunnusta eikä vastaanottajan nimeä.

Teksti oli kirjoitettu mustalla musteella suurin, kiireisin kirjaimin.

TOHTORI VANNE,

POISTUKAA PARIISISTA VÄLITTÖMÄSTI. TAPAAMISEMME HUOMATTIIN.

ME MOLEMMAT OLEMME NYT HENGENVAAARASSA.

**ÄLKÄÄ PUHUKO MINUSTA KENELLEKÄÄN. ETTE EDES NIILLE, JOIHIN
LUOTATTE ENITEN. FIRMA PYSTYY OSTAMAAN YSTÄVÄN, TYÖTOVERIN JA
PUOLISON. SE EI TARVITSE HEIDÄN USKOLLISUUTTAAN. VAIN HINNAN.**

FIRMALLA ON SILMÄT JA KORVAT KAIKKIALLA.

**JOS HALUATTE YMMÄRTÄÄ, MIKSI PRINSESSAN TÄYTYY KUOLLA,
ALOITTAKAA NUMEROSTA 318.**

Allekirjoitusta ei ollut.

Firma.

Sanaa käyttivät ihmiset, jotka olivat lukeneet liikaa vakoiluromaaneja. Tai ihmiset, jotka halusivat kuulostaa siltä kuin olisivat työskennelleet tiedustelupalvelulle.

Elias avasi oven.

Käytävä oli tyhjä. Hissin yläpuolella palavat numerot osoittivat sen laskeutuvan ensimmäiseen kerrokseen. Kun Elias ehti käytävän päähän, hissi oli jo alhaalla.

Hän palasi huoneeseen ja lukitsi oven turvasalpaa myöten.

Vasta silloin hän muisti avainkortin.

Se muistutti Ritzin tavallista huoneavainta, mutta magneettijuova oli naarmuuntunut ja hotellin tunnus lähes kulunut pois. Numero 318 oli kirjoitettu pintaan samalla musteella kuin varoituskirje.

Ensimmäinen seitsemästä.

Seitsemästä mitä?

Hänen pitäisi soittaa poliisille. Tuntematon mies oli ennustanut prinsessan kuoleman ja tunkeutunut mahdollisesti hänen hotellihuoneeseensa.

Mutta mitä Elias kertoisi?

Oliko mies uhannut prinsessaa?

Ei.

Oliko Elias nähnyt aseensa?

Ei.

Tiesikö hän miehen nimen?

Ei.

Oliko hän juonut?

Kyllä.

Elias työnsi varoituksen ja avainkortin taskuunsa. Hän päätti tehdä yhden yksinkertaisen tarkistuksen.

Jos hotellissa ei ollut huonetta 318, asia olisi loppuun käsitelty.

Vastaanottovirkailija oli nuori nainen, jonka nimikyltissä luki CLAIRE. Hän kuunteli Eliaksen kysymyksen ja naputti hotellin tietokonetta.

"Huone 318 ei ole käytössä, monsieur."

Elias tunsi vatsansa kiristyvän.

"Onko se tyhjillään?"

"Se on poistettu käytöstä."

"Miksi?"

Clairen kasvoille ilmestyi epäröivä ilme. "Onko siellä jokin tekninen ongelma?"

"En ole käynyt huoneessa. Eräs mies antoi minulle tämän."

Elias laski kortin tiskille.

Claire katsoi numeroa. Hänen ilmeensä muuttui melkein huomaamattomasti.

"Missä tapasitte hänet?"

"Baarissa."

"Miltä hän näytti?"

Elias kuvaili raskasta pukua, hikoilevia ohimoita ja vapisevia käsiä. Mitä pidemmälle hän ehti, sitä selvemmin virkailija näytti tunnistavan miehen.

Lopulta Claire henkäisi huvittuneena.

"Voi hyvänen aika. Hän taas."

"Tunnetteko hänet?"

"En henkilökohtaisesti. Mutta hän on hotellin vanha tuttu."

"Asuuko hän täällä?"

"Silloin tällöin. Tai yrittää asua." Claire madalsi ääntään. "Hän on harmiton, monsieur. Hieman erikoinen vain."

"Hän väitti prinsessa Dianan joutuvan salamurhan kohteeksi tänä yönä."

Virkailija sulki silmänsä hetkeksi kuin olisi kuullut saman tarinan liian monta kertaa.

"Hän puhuu usein tiedustelupalveluista. MI6, CIA, Mossadista. Joskus Vatikaanista. Viime kuussa hotellin keittiöstä johti hänen mukaansa salainen tunneli Britannian suurlähetystöön."

"Hän tiesi nimeni."

"Olette puhumassa huomenna Sorbonnessa, eikö niin? Aulassa on tilaisuuden esitteitä."

Selitys oli niin yksinkertainen, että Elias tunsi itsensä typeräksi.

"Entä tämä kortti?"

Claire käänsi sitä valoa vasten.

"Vanha avain. Luultavasti varastettu vuosia sitten."

"Miksi juuri 318?"

Naisen huvittuneisuus katosi.

"Siellä tapahtui valitettava tapaus."

"Kuoliko huoneessa joku?"

Claire katsoi ympärilleen.

"Eräs pitkäaikainen vieras teki siellä itsemurhan. Huone yhdistettiin myöhemmin viereiseen sviittiin, eikä numeroa enää käytetä."

"Miksi hän tappoi itsensä?"

"Hän oli vakavasti sairas. Hän uskoi Britannian tiedustelupalvelun seuraavan itseään. Huoneesta löydettiin sanomalehtileikkeitä, valokuvia ja seinille piirrettyjä kaavioita. Kuninkaallisia, poliitikkoja ja pappeja. Sellaisia yhteyksiä, joita kukaan muu ei nähnyt."

Elias tunsu taskussaan olevan kirjeen painon.

Firmalla on silmät ja korvat kaikkialla.

"Tunsiko baarissa tapaamani mies hänet?"

"Luultavasti. Samanlaiset ihmiset löytävät toisensa." Claire työnsi kortin takaisin hänelle. "Tämä kaupunki vetää puoleensa ihmisiä, jotka uskovat tietävänsä suuria salaisuuksia. Kun täällä yöpyy joku kuuluisa, heidän mielikuvituksensa alkaa laukata."

"Pääseekö tällä vielä huoneeseen?"

Claire naurahti. "Ei tietenkään."

"Voisinko nähdä sen?"

"Huonetta 318 ei enää ole."

"Mutta sanoitte, että se yhdistettiin toiseen sviittiin."

"Monsieur." Naisen ääni muuttui lempeään määrätietoiseksi. "Menkää takaisin huoneeseen. Ottakaa lasillinen. Nukkukaa hyvin. Aamulla tämä kaikki tuntuu huvittavalta."

Elias katsoi hänen rauhallisia kasvojaan.

Hän oli oikeassa.

Raamattu oli pila. Viesti jatkoi samaa näytelmää. Huone 318 oli paikallinen kummitustarina, jota vainoharhainen mies käytti tehdäkseen kuvitelmistaan vakuuttavampia.

"Anteeksi, että vaivasin."

"Ei lainkaan."

Kun Elias kääntyi lähteäkseen, Claire kutsui häntä vielä nimeltä.

"Tohtori Vanne."

Elias katsoi taakseen.

"Jos tapaatte hänet uudelleen, älkää mainitko huonetta 318. Se saattaa kiihdyttää hänen tilaansa."

Elias palasi baariin ja tilasi konjakin.

Hän joi sen hitaasti, katseli pianistin käsiä ja antoi alkoholin palauttaa maailman oikeisiin mittasuhteisiinsa. Hän kuvitteli kertovansa tapauksesta aamun luennolla.

Profetiatutkija kohtaa vainoharhaisen miehen, joka ennustaa prinsessan kuoleman ja lähettää hänet etsimään salaisia nauhoja olemattomasta huoneesta.

Yleisö nauraisi.

Ehkä tapaus sopisi jopa puheen alustukseksi.

Palatessaan yläkertaan Elias toivotti yövirkailijalle hyvää yötä. Claire ei ollut enää tiskin takana. Hänen tilallaan seisoj vanhempi mies, joka vastasi tervehdykseen kohteliaalla nyökkäyksellä.

Raamattu lepäsi yöpöydällä. Elias avasi sen vielä kerran Danielin kirjan kohdalta. Alleviivattu jae näytti nyt juuri siltä, mitä se olikin: yli kaksituhatta vuotta vanhalta kuvaukselta kuolleesta kuninkaasta.

Antiokhos IV.

Ei Britannia, ei prinsessa Diana eikä tämän yön tapahtumat.

Elias sulki kirjan, sammutti valon ja asettui vuoteeseen.

Hän nukahti muutamassa minuutissa.

Elias heräsi käytävältä kuuluviin ääniin.

Jossakin soi puhelin. Hissin ovet kilahtivat auki, ihmiset juoksivat paksusta matosta huolimatta kuuluvien askelin ja ovi paiskautui niin voimakkaasti, että vesilasi värähti yöpöydällä.

Kello oli hieman yli puoli yksi.

Elias veti housut jalkaansa ja avasi oven.

Käytävässä liikkui hotellin työntekijöitä ja tummiin pukuihin pukeutuneita miehiä. Yksi puhui radiopuhelimeen niin nopeasti, ettei Elias saanut ranskasta selvää. Hissin vieressä itki nuori nainen, jonka hän oli nähnyt aikaisemmin baarissa.

”Mitä on tapahtunut?”

Kukaan ei vastannut.

Hän lähti muiden mukana alakertaan.

Ritzin aula oli muuttunut. Vastaanottotiskin puhelimet soivat, ovimiehet kulkivat edestakaisin ja hotellin ulkopuolelle kerääntyivät valokuvaajia, vaikka suurin osa oli lähtenyt vain vähän aikaisemmin seuraamaan prinsessan autoa.

Vanhempi yövirkailija seisoi tiskin takana puhelin korvallaan. Elias odotti tämän lopettavan puhelun.

”Mitä täällä tapahtuu?”

”Liikenneonnettomuus, monsieur.”

”Liittyykö se hotelliin?”

Mies epäröi.

”Prinsessan auto.”

Elias tunsikin konjakin nousevan kurkkuunsa.

”Prinsessa Dianan?”

Virkailija nyökkäsi.

”Missä?”

”Pont de l’Alman tunnelissa.”

Aulan äänet vaimenivat Eliaksen ympäriltä. Hän näki ihmisten liikkuvan mutta ei kuullut heidän puhettaan.

”Milloin?”

”Muutama minuutti sitten.”

”Entä prinsessa?”

”Hänet on viety sairaalaan.”

”Onko hän elossa?”

Virkailija vilkaisi puhelinta kuin odottaisi sen vastaavan.

”Emme vielä tiedä.”

Elias tarttui tiskin reunaan.

Mies baarissa oli sanonut sen rauhallisesti. Ilman epäröintiä.

Hän ei poistu kaupungista elävänä.

Elias veti avainkortin taskustaan ja laski sen tiskille.

”Missä on huone 318?”

Virkailija katsoi korttia.

"Anteeksi?"

"Kolmannessa kerroksessa. Haluan tietää, miten sinne pääsee."

Mies tutki korttia ja pudisti päätään.

"Tämän täytyy olla jostakin toisesta hotellista."

"Ei ole. Työntekijänne kertoi minulle alle tunti sitten, että huone poistettiin käytöstä siellä tapahtuneen itsemurhan jälkeen."

"Kuka työntekijä?"

"Claire."

"Claire?"

"Nuori nainen. Vaaleat hiukset. Hän seiso juuri siinä, missä te nyt seisotte."

Virkailijan katse muuttui varovaiseksi.

"Meillä ei ole sen nimistä vastaanottovirkailijaa."

Elias tuijotti häntä.

"Puhuin hänen kanssaan ainakin kymmenen minuuttia."

"Olette erehtynyt, monsieur."

"Hänellä oli nimikyltti."

"Meillä ei ole ollut vastaanotossa Claire-nimistä työntekijää minun aikanani."

Elias osoitti vastaanottotiskiä suunnattua valvontakameraa.

"Katsokaa nauhalta."

Virkailija ei seurannut hänen katsettaan.

"Aulan kamerat eivät valitettavasti ole olleet tänä iltana toiminnassa."

Elias katsoi korttia.

Sen kääntöpuoli oli tyhjä.

Sen olisi pitänyt rauhoittaa häntä. Sen sijaan hän huomasi yrittävänsä palauttaa baarin tapahtumia täsmälliseen järjestykseen: miehen vapisevat kädet, koskemattoman lasin, tarjoilijan kasvot, pianistin soittaman kappaleen.

Muistikuvat eivät asettuneet paikoilleen.

Jotkin hetket olivat kirkkaita, toiset oudon katkonaisia. Hän muisti miehen työntäneen kortin pöydän yli, mutta ei sitä, milloin oli pannut sen taskuunsa. Hän muisti tilanneensa konjakin, mutta ei sitä, oliko jättänyt lasinsa hetkeksi vartioimatta.

"Onko kaikki hyvin, monsieur?" virkailija kysyi.

Aulan kattokruunujen valo särkyi miehen kasvojen ympärille sameaksi kehäksi.

"Juomani", Elias sanoi.

"Anteeksi?"

"Voisiko joku olla lisännyt siihen jotakin?"

Virkailija tarkasteli häntä nyt toisella tavalla. Ei enää asiakkaana vaan mahdollisena ongelmana.

"Kuinka paljon olette juonut?"

"Yhden konjakin."

"Ehkä teidän olisi hyvä palata huoneeseenne."

Elias painoi sormensa ohimoilleen. Päänsärky sykki silmien takana. Puhelimet, hissien äänimerkit ja ulkoa kantautuvat sireenit sulautuivat yhdeksi matalaksi huminaksi.

Mitä jos koko kohtaaminen oli tapahtunut vain hänen mielessään?

Clairea ei ollut. Huonetta 318 ei ollut. Tuntematon mies oli puhunut tiedustelupalveluista ja ennustanut prinsessan kuoleman. Elias oli löytänyt huoneestaan avoimen Raamatun, vaikka ei voinut enää varmuudella muistaa, oliko avannut sen itse.

Ehkä hän oli avannut.

Ehkä hän oli alleviivannut jakeenkin.

Antiokhos oli kutsunut itseään Epifaneeksi, ilmestyneeksi jumalaksi. Hänen vihollisensa olivat vaihtaneet nimessä yhden kirjaimen ja tehneet hänestä Epimaneen.

Mielipuolisen.

Oliko joku järjestänyt tämän kaiken hänen ympärilleen, vai oliko Elias itse alkanut rakentaa järjestystä asioihin, joilla ei ollut mitään yhteyttä toisiinsa?

Ehkä juuri tältä hulluus alkoi tuntua.

Ei kaaokselta, vaan äkilliseltä varmuudelta siitä, että kaikki liittyi kaikkeen.

Kuninkaallinen hotelli.

Loukkaantunut prinsessa.

Mielipuolinen kuningas.

Huone, jota ei ollut olemassa.

"Tohtori Vanne?"

Elias nosti katseensa.

"Menkää lepäämään", virkailija sanoi. "Me ilmoitamme, kun saamme sairaalasta uutisia."

Elias palasi huoneeseensa mutta ei saanut enää unta.

Hän makasi pimeässä ja seurasi katuvalojen heijastuksia katossa. Silloin tällöin käytävältä kuului kiireisiä askelia. Puhelin soi kerran, mutta kun Elias vastasi, toisessa päässä ei ollut ketään.

Hän ei enää tiennyt, pelkäsikö enemmän mysteerimiehen olleen oikeassa vai sitä, ettei miestä ollut koskaan ollutkaan.

Avainkortti lepäsi pöydällä Raamatun vieressä.

Elias tuijotti sitä pitkään.

Sitten hän nousi.

Kolmannen kerroksen käytävä oli tyhjä. Seinälampuista lankesi pehmeä valo kullankeltaiselle tapetille, ja paksu matto nielaisi hänen askeleensa. Hän kulki hitaasti huoneiden ohitse ja seurasi numeroita.

310.

311.

312.

313.

Sen jälkeen käytävä teki loivan mutkan. Seuraavassa ovesa luki 320.

Elias pysähtyi.

Huone 318 todella puuttui.

Numeroiden välissä oli ikkunaton seinä, jonka edessä seisoi kapea empiretyylinen pöytä ja maljakollinen valkoisia liljoja. Seinän leveys riitti huoneen ovelle, mutta tapetissa ei näkynyt saumaa eikä ovenkahvaa.

Elias vilkaisi kumpaan suuntaan. Käytävä pysyi tyhjänä.

Hän otti kortin taskustaan.

Kolmannessa kerroksessa on palvelukäytävä. Huone ei näy tavallisessa pohjapiirroksessa.

Mies oli tiennyt numeron puuttuvan.

Se ei kuitenkaan todistanut mitään. Hotellin entinen asiakas saattoi tuntea rakennuksen. Claire oli kertonut huoneen yhdistetyn viereiseen sviittiin. Kuka tahansa hotellin vanha vakiovieras olisi voinut käyttää tietoa rakentaakseen vakuuttavan tarinan.

Elias siirsi liljamaljakkoa varovasti ja tunnusteli tapettia pöydän takaa.

Mitään ei tapahtunut.

Hän kokeili työntää avainkorttia seinäpaneelien välisiin rakoihin, mutta ei löytänyt lukkoa eikä muutakaan mekanismia. Seinän toiselta puolelta ei kuulunut ääniä.

Elias painoi korvansa tapettia vasten.

Hetken kuluttua hän tajusi, mitä oli tekemässä.

Hän seisoj keskellä yötä Hôtel Ritzin käytävässä, korva seinää vasten, etsimässä auto-onnettomuuteen joutuneen prinsessan salaisia videonauhoja olemattomasta huoneesta.

Kaikki siksi, että joku hikoileva mies oli kuiskinut hänelle salaliitosta hotellin baarissa.

Elias perääntyi seinästä.

Raamattu oli avattu Danielin yhdenkentoista luvun jakeesta kaksikymmentäykksi. Kortissa luki 318. Oliko hänen tarkoituksensa yhdistää numerot? Huone 318, Daniel 11:21 ja prinsessa Diana — mutta millä perusteella?

Ei millään.

Numerot eivät liittyneet toisiinsa. Ei ollut olemassa päättelyketjua, vain kolme irrallista asiaa, joiden välille hänen mielensä yritti väkisin rakentaa yhteyden.

Juuri niin vainoharha syntyi.

Ensin sattuma. Sitten toinen. Lopulta ihminen ei enää nähnyt sattumia lainkaan, vaan pelkkiä tarkoituksellisesti asetettuja merkkejä.

Elias sulki silmänsä.

Hän oli arvostettu tutkija. Hän oli pitänyt luentoja Pariisissa, Lontoossa ja Jerusalemissa. Hän oli kirjoittanut kokonaisen väitöskirjan siitä, kuinka poliittiset liikkeet käyttivät profetioita vallan välineinä.

Hän ei ollut hotellien seinistä salahuoneita etsivä mielipuoli.

Hän ei seurannut mustia helikoptereita kiikareilla eikä piirtänyt kuninkaallisia yhdistäviä kaavioita makuuhuoneensa seinille.

Hän ei käyttänyt foliota hattuna.

Ajatus sai hänet melkein nauramaan.

Vastaanotto oli antanut tapahtumille täysin järkevän selityksen. Huonetta 318 ei ollut, koska se oli yhdistetty viereiseen sviittiin. Mysteerimies tiesi sen, koska oli hotellin vanha tuttu. Raamattu oli makaaberi pila. Prinsessan kolari oli järkyttävä sattuma, mutta kaukana todisteesta, että joku olisi suunnitellut sen.

Mies oli ennustanut prinsessan kuoleman.

Mutta prinsessa ei ollut kuollut.

Elias palautti liljamaljakon huolellisesti alkuperäiselle paikalleen ja lähti takaisin huoneeseensa.

Oven suljettuaan hän asetti kortin kirjoituspöydälle ja työnsi turvasalvan paikoilleen. Hän ei halunnut katsoa Raamattua enää, joten hän sulki sen ja pani laatikkoon.

Huone tuntui liian hiljaiselta.

Elias istuutui vuoteen reunalle. Hän yritti asettua makuulle, mutta mielessä palasivat yhä samat sanat.

Hän ei poistu kaupungista elävänä.

Lopulta Elias tarttui kaukosäätimeen ja avasi television.

Ruutuun ilmestyi ranskalainen uutislähetys. Kuvassa näkyi Pont de l'Alman tunneli, jonka suuaukon ympärillä välkkyivät siniset valot. Poliisiautot sulkivat tietä. Toimittaja puhui vakavalla äänellä prinsessan tilasta, sairaalasta ja lääkärien yrityksistä pelastaa hänen henkensä.

Elias vaihtoi brittiläiselle kanavalle.

Sielläkin näytettiin samoja kuvia. Tunnelia. Ambulansseja. Ritzin edustalle kerääntynyttä ihmisjoukkoa. Särkyneen auton yksityiskohdat oli peitetty, mutta kuvat riittivät.

Elias laski kaukosäätimen.

Kello vaihtui neljään.

Uutisankkuri painoi hetkeksi sormensa korvanappiaan vasten. Hänen katseensa siirtyi kamerasta pöydällä oleviin papereihin. Kun hän nosti sen uudelleen, hänen kasvojensa ilme oli muuttunut.

”Olemme juuri saaneet Pariisista tiedon”, hän aloitti.

Sitten hän vaikenä sekunniksi.

”Diana, Walesin prinsessa, on kuollut auto-onnettomuudessa saamiinsa vammoihin.”

Eliaksen sydän tuntui pysähtyvän.

Televisiossa toimittaja jatkoi puhumista, mutta sanat katosivat huoneen huminaan. Elias kuuli vain hotellin baarissa tapaamansa miehen äänen.

Hän ei poistu kaupungista elävänä.

Elias käänsi hitaasti katseensa kirjoituspöytänsä.

Avain